

ДО

Г-ЖА ЯНКА ТАКЕВА

ПРЕДСЕДАТЕЛ НА

СИНДИКАТА НА БЪЛГАРСКИТЕ УЧИТЕЛИ

УВАЖАЕМА Г-ЖО ТАКЕВА,

Тази година, в този момент, всички ние се събираме не просто, за да отбележим 35 години от създаването на Синдиката на българските учители. Събираме се, за да отдадем гласност и признание на една общност, която през десетилетията се превърна в гръбнак на образователната система и в стожер на професионалната ни идентичност.

Тези 35 години не са просто история — те са памет. Памет за всяка стъпка, извоювана с труд, с устояване, със сила на духа. За всеки договор, зад който стоят безсънни нощи, напрежение, преговори, компромиси, но и твърда линия на принципи. За всяка победа, която често остава невидима за обществото, но е изстрадана и ценна за всеки учител в тази страна.

Когато днес говорим за колективно трудово договаряне в системата на предучилищното и училищното образование, нека не забравяме, че зад този термин се крият реални човешки съдби. Там са учителите в малките населени места, които чакат с надежда всяка стъпка напред. Там са младите специалисти, които търсят сигурност и перспектива. Там сме всички ние – хора, които обичат работата си, но знаят, че любовта към професията не бива да бъде използвана като оправдание за ниска оценка.

Голямата стачка от 2007 година беше момент на пробуждане. Не само на образователната система, но и на гражданското самосъзнание. Хиляди учители излязоха на улицата не от гняв, а от необходимост. От изтощение. От чувство за несправедливост. Тази стачка беше граница – между старото примирение и новото настояване. И в онзи труден, наситен с напрежение период, на предната линия стоеше една жена, чийто глас не трепна – Янка Такева. Със силата си, с мъдростта си, със способността да преговаря и да отстоява, тя превърна Синдиката в национален фактор.

СБУ не е просто структура. Той е жива тъкан от съдби, усилия и устои. Той е онзи дом, в който учителят намира защита, солидарност, гласност. През годините Синдикатът не само се бори за по-добро заплащане — той

оформи професионалната ни идентичност, той наложи самочувствие, той постави учителската професия там, където ѝ е мястото – в центъра на всяко общество, което иска да има бъдеще.

Благодарение на колективното договаряне и на неуморния труд на екипа на КНСБ и СБУ, темата за заплатите отдавна не е табу. Учителят вече не се чувства сам. Всеки подписан колективен трудов договор е не просто документ – той е крачка към по-справедлив модел, към по-устойчива система, към по-уважително отношение.

И днес, когато говорим за трудово договаряне, нека не забравяме, че това е и форма на обществен и социален диалог. На настояване, че образованието не може да се гради върху компромиси. Че онези, които изграждат умовете и характерите на бъдещето, имат право на сигурност, на спокойствие, на подкрепа.

В момента не просто е време за равностетка и поглед назад. Време е и за поглед напред. Нека не забравяме, че нищо не е постигнато веднъж завинаги. Че всяко поколение учители има своята битка. И че Синдикатът е тук – не само да пази постигнатото, но и да продължи да настоява. Да изгражда. Да бъде страж.

ЧЕСТИТИ 35 ГОДИНИ СБУ!

ЛЮБОСЛАВ КОСТОВ